

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **D. S.**, zast. JUDr. Danem Dvořáčkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Ovocný trh 3, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 5 A 196/2010 – 106,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 21. 5. 2010, č. j. 3368/10/III/Ká (dále též „rozhodnutí č. 1“), byla zamítnuta žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze ze dne 24. 2. 2010, č. j. 260/2010 (dále též „rozhodnutí děkana“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím děkana bylo žalobcovo studium přerušeno od právní moci rozhodnutí na dobu do vyčerpání maximální doby studia, tj. do 17. 9. 2012. V odůvodnění rozhodnutí děkan uvedl, že žalobce neuhradil poplatky spojené se studiem podle § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o vysokých školách“) a čl. 6 přílohy č. 6 Statutu Univerzity Karlovy v Praze – Poplatky spojené se studiem (dále jen „příloha č. 6“). Tyto poplatky nebyly zaplaceny ve lhůtě 30 dnů od zaslání výzvy ze dne 20. 1. 2010, č. j. 2-9-40525-III-09, a výzvy ze dne 9. 7. 2009, č. j. 2-3-34341-III-09. Závěrem děkan upozornil, že v případě uhrazení poplatku bude student podle

čl. 5 odst. 5 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „studijní a zkušební řád“) opět zapsán do studia.

Rozhodnutím rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 19. 5. 2010, č. j. 27-3-45985-III-10 (dále též „rozhodnutí č. 2“), bylo na základě žádosti žalobce o přezkoumání změněno rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2010, č. j. 27-3-45985-III-10, kterým byl vyměřen poplatek za delší studium ve výši 10 050 Kč na započatých 6 měsíců studia na dobu od 26. 4. 2010 do 25. 10. 2010, tak, že pod podmínkou, že student řádně ukončí studium absolvováním do termínu splatnosti poplatku, se poplatek v celém rozsahu promíjí.

Rozhodnutím rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 19. 5. 2010, č. j. 2-9-40525-III-09 (dále též „rozhodnutí č. 3“), byla zamítnuta pro opožděnost žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2009, č. j. 2-9-40525-III-09, kterým byl vyměřen poplatek za delší studium ve výši 10 050 Kč na započatých 6 měsíců studia na dobu od 26. 10. 2009 do 25. 4. 2010.

Rozhodnutím rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 19. 5. 2010, č. j. 2-3-34341-III-09 (dále též „rozhodnutí č. 4“), byla zamítnuta pro opožděnost žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2009, č. j. 2-3-34341-III-09, kterým byl vyměřen poplatek za delší studium ve výši 10 245 Kč za započatých 6 měsíců studia na dobu od 26. 4. 2009 do 25. 10. 2009.

Sdělením proděkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze ze dne 13. 7. 2010, č. j. 27-3-45985-III-10 (dále též „sdělení proděkana“), byl žalobce informován, že dluh na poplatku za dobu od 26. 4. 2010 do 25. 10. 2010 ve výši 10 050 Kč, splatnost k 30. 6. 2010, nadále trvá a bez předložení dokladu o úhradě nebude žalobce zapsán ke studiu po přerušení.

Proti uvedeným pěti aktům se žalobce bránil žalobou ze dne 2. 8. 2010, ve které navrhl, aby soud rozhodnutí č. 1 až č. 4, jakož i rozhodnutí děkana zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, vyslovil nicotnost sdělení proděkana a dále uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Ohledně rozhodnutí č. 1 v žalobě především namítal, že podle jeho názoru lze přerušení studia pouze povolit, nikoliv uložit jako sankci, a pro napadené rozhodnutí tak chybí zákonný podklad. Za klíčový označil žalobce vztah § 54 a § 68 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách, neboť řízení bylo vedeno v režimu § 68 odst. 3 písm. c) zákona, a bylo tak rozhodováno „ve věci povolení přerušit studium“, což podle žalobce představuje rovněž meze aplikace § 54 zákona o vysokých školách. V případě rozhodnutí č. 1 se ovšem jednalo o sankční přerušení studia, které zákon nepřipouští. Mimoto namítal, že výrok rozhodnutí v části, že se studium přerušuje „na dobu do vyčerpání doby studia, tj. do 17. 9. 2012“, je vnitřně rozporný.

Ohledně rozhodnutí č. 2 žalobce vytýkal, že žalovaná klade konec zpoplatněné doby studia do jednoho okamžiku s formálním ukončením studia (tj. složením všech částí závěrečné státní zkoušky); žalovaná ovšem nezohledňuje, že formálnímu ukončení studia předchází různě dlouhá (podle studijního a zkušebního řádu až dvouletá) fáze, kdy studium je již uzavřeno, všechny studijní povinnosti byly splněny a zbývá (pouze) složit závěrečnou

státní zkoušku. Ustanovení § 58 odst. 1 zákona o vysokých školách je podle žalobce třeba vykládat tak, že zpoplatněna je pouze doba probíhajícího studia, kdy se koná výuka a studentovi jsou poskytována další plnění související se vzdělávací činností vysoké školy. Do výpočtu poplatku by zejména neměla být zahrnována doba hlavních prázdnin, kdy výuka neprobíhá. Odůvodnění rozhodnutí č. 2 je podle žalobce navíc vnitřně rozporné a neúplné, žalobce rovněž nebyl vyzván k doplnění podkladů, ač požádal o vyrozumění, pokud taková potřeba vyvstane. K rozhodnutí č. 3 a č. 4 žalobce uvedl, že proti jim předcházejícím rozhodnutím žalované nepodal žádost o přezkoumání ve stanovené lhůtě 30 dnů od doručení, neboť si byl vědom, že nespadá pod žádný z důvodů pro úlevy na poplatcích, v rozhodnutí vymezených, a spoléhal na to, že se mu podaří poplatky uhradit či se dohodnout na jiném řešení. Následně neuspěl se žádostí o snížení (prominutí) poplatku za delší studium ze dne 11. 2. 2010. Mimoto vytýkal, že ani tato rozhodnutí nejsou podle jeho názoru řádně odůvodněna a ani v jejich případě nebyl vyzván k doplnění podkladů a navíc v souladu s čl. 5 odst. 3 studijního a zkušebního řádu před vydáním rozhodnutí předvolán k osobnímu slyšení. Ohledně sdělení proděkana žalobce argumentoval, že jím byly pozměněny podmínky přerušení studia (a tudíž i opětovného zápisu do studia), a došlo jím tedy k zásahu do jeho subjektivních práv. Podle názoru žalobce se proto jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Toto rozhodnutí ovšem nemohlo být vydáno, neboť žalobce v den jeho vydání (13. 7. 2010) nebyl studentem, a nevztahovaly se tak na něj vnitřní předpisy veřejné vysoké školy.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 5. 2011, č. j. 5 A 196/2010 – 106, žalobu odmítl v části směřující proti sdělení proděkana PF UK ze dne 13. 7. 2010, 27-3-45985-III-10, a zamítl v části směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2010, č. j. 3368/10/III/Ká (rozhodnutí č. 1) rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2010, č. j. 2-9-40525-III-09 (rozhodnutí č. 3), a rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2010, č. j. 2-3-34341-III-09 (rozhodnutí č. 4). Současně rozhodl, že rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2010, č. j. 27-3-45985-III-10 (rozhodnutí č. 2) se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení, a dále že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku městský soud ohledně rozhodnutí č. 1 vyložil, že nemůže žalobci přisvědčit v jeho právním názoru, že přerušení studia lze pouze povolit a že nemůže být uloženo i proti vůli studenta. Ze vztahu ustanovení § 54 odst. 1 a § 68 odst. 3 písm. c) zákona o vysokých školách totiž nelze dovodit, že by rozhodnutí o přerušení studia mohlo být vydáváno jen na žádost studenta, případně bez jeho žádosti, ale výlučně v jeho prospěch, tedy že přerušení studia je právem studenta, nikoliv nepříznivým důsledkem, který by za určitých okolností musel nést. Ustanovení § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách není ustanovením kompetenčním, nýbrž toliko vymezujícím náležitosti určitých typů rozhodnutí o právech a povinnostech studentů; tyto typy rozhodnutí zákonodárce patrně považoval za obzvláště významná, a proto proti nim připustil přezkoumání. Přestože toto ustanovení zdánlivě obsahuje uzavřený výčet rozhodnutí veřejné vysoké školy, která mohou být přezkoumána, škola může ve svých vnitřních předpisech upravit i další formy rozhodnutí o právech a povinnostech studentů, což žalovaná učinila v čl. 5 odst. 3 studijního a zkušebního řádu, a to zcela v souladu s § 6 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 58 odst. 3 a § 63 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách. Podle městského soudu se nepříčí zákonu a je logické, že žalovaná ve svých vnitřních předpisech zaplacením poplatku podmiňuje možnost pokračovat ve studiu a dokončit je; jinak by totiž umožňovala dostudovat i těm

studentům, kteří již překročili standardní dobu studia o více než rok, a to aniž by zaplatili poplatek za delší studium, a teprve po absolutoriu by od těchto studentů poplatek vymáhala. Jednalo by se ovšem o procesně náročnější cestu s nejistým výsledkem.

I rozhodnutí č. 1, jako rozhodnutí o přerušení studia pro nezaplacení poplatku, je podle městského soudu rozhodnutím, které zasahuje do veřejných subjektivních práv studenta, a jako takové podléhá soudnímu přezkoumání. Proto i ono musí mít náležitosti obdobné těm, které vypočítává § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, neboť jinak by nemohlo v soudním přezkumu obstát. Přestože to z tohoto ustanovení samotného není patrné, škola může ohledně studenta vydat i další typy rozhodnutí, opravňuje-li ji k tomu vnitřní předpis vydaný v mezích zákona, což je i tento případ. Z povahy takových rozhodnutí plyne, že i tato jiná rozhodnutí, která zasahují do práv studenta, musejí vykazovat odpovídající náležitosti. Městský soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že stanovení poplatku za studium a následků jeho nezaplacení je výkonem státní správy a nikoliv samosprávy, že v samosprávné působnosti školy je pouze stanovení výše poplatku, kdežto samotné stanovení poplatku a dalších okolností s tím spojených je výkonem státní správy. Konstatoval, že přestože textace zákona o vysokých školách zde není dokonalá, nelze usuzovat na záměr zákonodárce štěpit výkon jediné (poplatkové) agendy mezi činnost samosprávnou (stanovení výše poplatku) a přenesený výkon státní správy (forma placení, splatnost poplatku). Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že ustanovení § 6 odst. 1 písm. l) zákona o vysokých školách do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy výslovně řadí (pouze) stanovení výše poplatku, a nikoliv též formu placení či splatnost; v jejich případě se jedná toliko o doplňující náležitosti. V rámci rozhodování o poplatcích jako výkonu samosprávy pak škola ve svém vnitřním předpise může stanovit i následky nezaplacení poplatku, v tomto případě upřít studentovi možnost dále pokračovat ve studiu, dokud poplatek neuhradí. Městský soud neshledal vadným ani postup žalované, kdy studium žalobce bylo rozhodnutím č. 1, resp. jemu předcházejícím rozhodnutím děkana a v souladu s čl. 5 odst. 5 studijního a zkušebního řádu přerušeno na dobu do vyčerpání maximální doby studia. Pokud totiž osoba, jíž bylo studium přerušeno, nechá marně uplynout maximální dobu studia, bude mít přerušení studia stejné důsledky jako jeho ukončení bez absolutoria. Pokud však poplatek za delší studium v mezidobí zaplatí, má podle čl. 5 odst. 5 věty druhé studijního a zkušebního řádu nárok na to, aby bylo přerušení studia ukončeno. Na těchto důsledcích nemůže nic změnit ani ustanovení čl. 5 odst. 7 studijního a zkušebního řádu, které počítá s opětovným zápisem do studia uplynutím doby, na kterou bylo studium přerušeno.

Ohledně rozhodnutí č. 2 se městský soud neztotožnil s argumentací žalobce, že zpoplatnit lze pouze „neuzavřené studium“, tj. dobu „aktivní výuky“, kdy student navštěvuje přednášky a semináře a koná (běžné) zkoušky. Pojem „uzavřené studium“ se totiž sice zvykově užívá pro studium ve fázi před ukončením, nelze s ním však spojovat žádné právní následky; taková interpretace vyplývá rovněž z § 58 odst. 3, jakož i § 44 a § 52 zákona o vysokých školách a navazujících ustanovení čl. 2 odst. 1 a čl. 3 studijního a zkušebního řádu. Výklad opačný by vyžadoval legislativní změnu, která by odlišila status studenta před a po složení všech běžných zkoušek. Městský soud ovšem shledal důvodnou námitku, že z rozhodnutí č. 2 nejsou patrné důvody, pro které rektor nevyhověl žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí ve věci vyměření poplatku, když sice shledal důvod pro úlevu na poplatcích podle čl. 4 odst. 1 přílohy č. 6, současně však bez jakéhokoliv bližšího

odůvodnění konstatoval, že u žalobce nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu čl. 4 odst. 4 téže přílohy ani důvody pro jinou formu úlevy (snížení či odložení termínu splatnosti poplatku).

Ohledně rozhodnutí č. 3 a č. 4 městský soud uvedl, že třicetidenní lhůta k podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku marně uplynula dne 2. 5. 2009, resp. dne 4. 11. 2009, žalobce ji však v obou případech podal teprve dne 11. 2. 2010. Závažnost důvodů, pro které zmeškal třicetidenní lhůtu a které by případně mohly vést k jejímu prominutí, mohl rektor posuzovat jen z hlediska § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách (tj. zda jsou dány závažné důvody, pro které lze zmeškání lhůty prominout), nikoliv z hlediska obecných důvodů pro úlevu na poplatku podle čl. 5 odst. 3 studijního a zkušebního řádu. Žalobce však v žádosti žádné důvody, pro které podvakrát nepodal žádost o přezkoumání včas, neuvedl. Ohledně sdělení proděkana se městský soud neztotožnil s tvrzením žalobce, že toto představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a neshledal ani důvody jeho tvrzené nicotnosti. Povinnost uhradit poplatek za období od 26. 4. 2010 do 25. 10. 2010 totiž byla žalobci uložena již rozhodnutím č. 2 ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím žalované ze dne 18. 3. 2010 a sdělením proděkana se podmínky přerušení studia nijak nezměnily, nýbrž žalovaná v něm pouze zopakovala skutečnosti již dané.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 28. 6. 2011, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 8. 2011, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížností byl rozsudek napaden v rozsahu zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2010, č. j. 3368/10/III/Ká (rozhodnutí č. 1), jímž bylo stěžovateli přerušeno studium pro nezaplacení poplatků za studium, přičemž stěžovatel současně podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v rozsahu výroku o zamítnutí žaloby směřující proti rozhodnutí č. 1 zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Uvedl, že podstatou kasační stížnosti je interpretace ustanovení § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách. Podle jeho názoru provedl městský soud výklad tohoto ustanovení nesprávně, když dospěl k závěru, že podle něj lze přerušit studium i proti vůli studenta. O přerušení studia je podle přesvědčení stěžovatele možné rozhodnout výhradně ve formě povolení přerušit studium, jak je toto rozhodnutí vymezeno v § 68 odst. 3 písm. c) zákona o vysokých školách. Zákon nezakládá pravomoc veřejné vysoké školy jednostranně disponovat se studiem studenta a toto přerušit za podmínek, které škola autonomně určí, nýbrž stanoví zákonnou garanci možnosti studenta své studium přerušit. Studijní a zkušební řád má tyto požadavky zákona toliko konkretizovat a podle stěžovatele žalovaná porušila zákon, pokud bez výslovného zákonného zmocnění zakotvila ve svém vnitřním předpise sankci spočívající v přerušení studia. V této otázce se nejedná o oblast akademické samosprávy, nýbrž o výkon přenesené státní správy. Vzhledem k tomu, že zákonem je zde ukládána povinnost, přičemž příslušná ustanovení nejsou dostatečně určitá a srozumitelná, měl by být zvolen výklad méně omezující veřejná subjektivní práva stěžovatele. Možnost přerušení studia považuje za své veřejné subjektivní právo; v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 As 37/2010 – 78.

Stěžovatel je přesvědčen, že účelem ustanovení § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, do něhož je pod písm. c) zahrnuto toliko rozhodování ve věci povolení přerušit studium, je upravit režim rozhodnutí o právech a povinnostech studentů upravených v jiných částech zákona. Toto ustanovení proto zakotvuje i aplikační meze § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách, a to tím spíše, že přerušení studia proti vůli studenta představuje intenzivnější zásah do právní sféry adresáta než zákonem výslovně upravené rozhodnutí o povolení přerušit studium. Takový výklad odpovídá též úmyslu zákonodárce, což vyplývá z původního návrhu zákona o vysokých školách, jakož i z důvodové zprávy. Stěžovatel dále namítal, že formulace napadeného rozhodnutí, kterým bylo jeho studium přerušeno „do doby vyčerpání maximální doby studia, tj. do 17. 9. 2012“, je vnitřně rozporná a neodpovídá § 54 odst. 2 zákona o vysokých školách, který zakotvuje právo studenta na opětovný zápis do studia po uplynutí doby, na kterou bylo studium přerušeno. Aplikaci § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, v němž je poplatek za delší studium zakotven, podle stěžovatele nelze propojit s institutem přerušení studia podle § 54 odst. 1 téhož zákona, jak učinila žalovaná. V takovém případě by se jednalo o analogii se školným, což je ovšem nepřípustné, neboť poplatek nemá funkci úhradovou, nýbrž má za úkol zvýšení efektivity fungování veřejného vysokého školství, jakož i funkci regulační a motivační. Poplatek za delší studium nemá být překážkou ve studiu, pokud to zákonodárce výslovně nestanovil, a pokud jej žalovaná ve studijním a zkušebním řádu takto koncipovala, překročila rámec své samosprávné působnosti ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o vysokých školách a porušila čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (vyhlášena pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů, dále jen „Listina“), podle něhož mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích. Stěžovatel mimoto setrval na svém právním názoru vyjádřeném v žalobě, totiž že do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří podle § 6 odst. 1 písm. l) zákona o vysokých školách toliko stanovení výše poplatku za delší studium, samotné vyměření poplatku je však vysokou školou realizováno z úřední povinnosti a jako přenesený výkon státní správy. Ohledně odnětí akademických práv podle něj není na místě rozšiřovat důvody podle § 56 odst. 1 písm. b) a § 64 zákona o vysokých školách.

Doplňujícím podáním ze dne 18. 7. 2011 stěžovatel odůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který podal současně s kasační stížností. Nenahraditelnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., kterou by pro něj výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí znamenaly, spatřuje ve skutečnosti, že i doba soudního přezkumu se v jeho případě započítává do maximální doby studia, která mu uplyne dne 17. 9. 2012, a hrozí tak, že mu bude odepřeno právo na vykonání státní závěrečné zkoušky. Následně rekapituloval jednání se žalovanou ohledně podmínek uhrazení dlužné částky, jakož i své další závazky, a objasňoval, jak závažný zásah do jeho právní sféry představuje skutečnost, že mu napadené rozhodnutí znemožňuje řádně ukončit studium.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 8. 2011 žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek a kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Městský soud se podle jejího názoru řádně vypořádal se všemi námitkami stěžovatele, věc posoudil komplexně a rozhodl po právu. Žalovaná vyložila, že stěžovatel se zapsal do studia dne 18. 9. 2002, přičemž v průběhu studia mu bylo na základě vlastní žádosti již jednou (dne 7. 6. 2006) přerušení studia povoleno. V současné době má již

absolvovány veškeré (běžné) zkoušky. Svého práva absolvovat část státní závěrečné zkoušky využil v období od 1. 3. 2010 do 4. 6. 2010, přičemž v řádném termínu dne 26. 5. 2010 ani v prvním náhradním termínu dne 3. 6. 2010 neprospěl. Dále mu dosud zbývá vypracovat, odevzdat a obhájit diplomovou práci. Žalovaná je přesvědčena, že z ustanovení § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách je nepochybné, že studium může být i opakovaně přerušeno, a to za podmínek stanovených studijním a zkušebním řádem, tj. i proti vůli studenta. V této souvislosti poukázala na § 6 odst. 1 písm. e) zákona o vysokých školách a zdůraznila, že studijní a zkušební řád včetně ustanovení čl. 5 odst. 3 byl podle § 36 odst. 1 zákona o vysokých školách registrován Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, a je tedy v souladu se zákonem, neboť v opačném případě by ministerstvo žádost o registraci podle odst. 3 téhož ustanovení zamítlo. Žalovaná postupovala podle svých vnitřních předpisů a v souladu se zákonem, přičemž o tom, zda bude studium přerušeno, rozhoduje v případech jako je tento děkan fakulty a o opravném prostředku proti jeho rozhodnutí rektor. Podle žalované nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, to by bylo naopak v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel mohl a může svoji situaci řešit jednoduše tím, že dlužné poplatky uhradí; děkan by poté na žádost stěžovatele přerušení studia ukončil a stěžovatel by mohl ve studiu pokračovat. Závěrem žalovaná podotkla, že se stěžovatel mýlí, pokud se domnívá, že dvouletá lhůta k vykonání státní závěrečné zkoušky v jeho případě uplyne dne 1. 3. 2012, neboť po dobu přerušení studia osoba pozbývá postavení studenta, a neběží tedy lhůty pro vykonání studijních povinností.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud rovněž zvážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který stěžovatel podal současně s kasační stížností. Dospěl k závěru, že o tomto návrhu není v projednávané věci třeba rozhodovat, neboť Nejvyšší správní soud přistoupil k přednostnímu projednání a meritornímu rozhodnutí o samotné kasační stížnosti poté, co městský soud provedl nezbytné procesní úkony podle § 108 odst. 1 s. ř. s. a předložil kasační stížnost se spisy Nejvyššímu správnímu soudu, a poté, co zdejší soud poučil účastníky řízení o složení senátu, který věc projedná a rozhodne, a ze strany účastníků nebyla vznesena námitka podjatosti. Rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti by bylo v tomto případě nadbytečné, neboť přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může obecně přinést ochranu toliko v období do vydání rozhodnutí o věci samé.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

Podle § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách *„studium ve studijním programu může být za podmínek stanovených studijním a zkušebním řádem i opakovaně přerušeno. Studijní a zkušební řád stanoví nejdelší celkovou dobu přerušení studia.“* Podle odst. 2 téhož ustanovení *„v době přerušení studia není osoba studentem. Uplynutím doby, na kterou bylo studium přerušeno, vzniká osobě právo na opětovný zápis do studia.“*

Podle čl. 5 odst. 3 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze *„děkan z vlastního podnětu též přeruší studentovi studium v případě, kdy student, kterému vznikla povinnost uhradit poplatek spojený se studiem podle § 58 odst. 3 nebo 4 zákona o vysokých školách, tento poplatek ve lhůtě 30 dnů od zaslání výzvy do vlastních rukou k zaplacení poplatku nezaplatil; to neplatí, vyjde-li najevo, že existuje závažná okolnost, která by jinak vedla děkana k doporučení snížení, prominutí nebo odložení splatnosti poplatku, v takovém případě děkan se souhlasem rektora studium z vlastního podnětu nepřeruší, důsledkem souhlasu rektora je prominutí lhůty pro podání žádosti o přezkum rozhodnutí o vyměření poplatku. Požádá-li student o to, aby byl před vydáním rozhodnutí slyšen, bude neprodleně pozván k ústnímu jednání. O ústním jednání se pořizuje zápis, který je nedílnou součástí dokumentace vedené o studentovi fakultou.“*

Podle § 58 odst. 3 před středníkem zákona o vysokých školách *„studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu.“*

Podle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách *„rozhodnutí ve věcech*

a) povolení mimořádného opravného termínu zkoušky, pokud takovou možnost připouští studijní a zkušební řád,
b) povolení opakovat část studia uvedenou v § 52 odst. 1, pokud takovou možnost připouští studijní a zkušební řád,
c) povolení přerušit studium,
d) uznání zkoušek a předepsání rozdílových zkoušek,
e) přiznání stipendia,
f) vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4,
g) nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b),
h) disciplinárního přestupku,
i) vyloučení ze studia podle § 67

musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Případný způsob náhradního doručení ve věcech uvedených v písmenech a) až f) může stanovit vnitřní předpis vysoké školy nebo její součásti.“

Stěžovatel se brání proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2010, č. j. 3368/10/III/Ká, kterým byla zamítnuta jeho žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze ze dne 24. 2. 2010, č. j. 260/2010, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím děkana bylo studium stěžovatele přerušeno od

právní moci rozhodnutí na dobu do vyčerpání maximální doby studia, tj. do 17. 9. 2012, a to na základě § 54 zákona o vysokých školách ve spojení s čl. 5 odst. 3 studijního a zkušebního řádu, a dále § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách ve spojení s čl. 6 přílohy č. 6. Stěžovatel byl současně upozorněn, že pokud poplatek uhradí, bude podle čl. 5 odst. 5 studijního a zkušebního řádu opět zapsán do studia.

Stěžovatel namítá, že ustanovení § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách je třeba interpretovat tak, že o přerušení studia lze rozhodnout výhradně ve formě povolení přerušit studium, jak je toto rozhodnutí zakotveno v § 68 odst. 3 písm. c) zákona o vysokých školách, přičemž zákon podle stěžovatele nezakládá pravomoc veřejné vysoké školy jednostranně disponovat se studiem studenta a toto přerušit i proti jeho vůli. Stěžovatel je přesvědčen, že účelem ustanovení § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, v němž je pod písm. c) výslovně uvedeno toliko rozhodnutí ve věci povolení přerušit studium, je upravit režim rozhodnutí o právech a povinnostech studentů upravených v jiných částech zákona. Toto ustanovení proto zakotvuje i aplikační meze § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách, a to tím spíše, že přerušení studia proti vůli studenta představuje intenzivnější zásah do právní sféry adresáta než zákonem upravené rozhodnutí o povolení přerušit studium.

Nejvyšší správní soud se s touto právní argumentací stěžovatele neztotožnil a dospěl k totožnému právnímu hodnocení jako Městský soud v Praze, totiž že rozhodnutí o přerušení studia lze vydat nejen na žádost studenta, případně bez výslovné žádosti, ale výlučně v jeho zájmu, nýbrž v odůvodněných případech a v souladu se zákonem a vnitřními předpisy veřejné vysoké školy též proti vůli studenta. Přerušení studia je tedy třeba hodnotit nejen jako právo studenta, realizované ve formě povolení přerušit studium, ale za splnění zákonných podmínek může být rovněž nepříznivým důsledkem, který je student povinen nést. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud již na základě jazykového výkladu ustanovení § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách, který obecně stanoví, že studium může být přerušeno za podmínek stanovených studijním a zkušebním řádem. Norma § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách, která je pro vymezení institutu přerušení studia určující, neobsahuje podmínku, že by přerušení studia bylo možno realizovat výhradně na žádost studenta, jak toto ustanovení interpretuje stěžovatel.

Pokud stěžovatel argumentuje vztahem mezi ustanoveními § 54 odst. 1 a § 68 odst. 3 písm. c) zákona o vysokých školách a tvrdí, že § 68 odst. 3 písm. c) výslovně upravuje toliko rozhodnutí ve věci povolení přerušit studium, a je tedy třeba jej interpretovat jako aplikační meze § 54 odst. 1, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro takový výklad nelze najít v zákoně oporu. Jak správně vyložil městský soud, z obsahu i systematického zařazení § 68 odst. 3 v rámci zákona o vysokých školách je zřejmé, že se nejedná o ustanovení kompetenční, které by vymezovalo pravomoci veřejné vysoké školy, resp. taxativní výčet přípustných typů rozhodnutí o právech a povinnostech studentů. Ustanovení § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách je třeba interpretovat tak, že toto vymezuje toliko náležitosti zde vyjmenovaných typů rozhodnutí o právech a povinnostech studentů. Taková zvláštní úprava je nutná s ohledem na to, že podle odst. 1 tohoto ustanovení *„se na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahují obecné předpisy o správním řízení.“* Ze stejných důvodů je v § 68 odst. 4 obsažena rovněž speciální úprava přezkumu těchto rozhodnutí. Nelze ovšem tvrdit, že § 68 odst. 3 zákona o vysokých

školách obsahuje vyčerpávající výčet veškerých typů rozhodnutí, které lze v režimu zákona o vysokých školách vydat. Takový závěr by byl nejen nepřiměřený znění zákona, ale mohl by vést až k tomu, že by byla znemožněna potřebná rozhodovací činnost veřejných vysokých škol v určitých oblastech jejich působení. V této souvislosti lze zmínit ustanovení § 50 odst. 5 zákona o vysokých školách, které separátně upravuje náležitosti rozhodnutí o přijetí ke studiu. Další pro řádné fungování potřebné typy rozhodnutí pak mají veřejné vysoké školy upraveny ve svých vnitřních předpisech (viz např. rozhodnutí o zániku práva na zápis do studia nebo na opětovný zápis do studia podle čl. 10 odst. 4 studijního a zkušebního řádu Masarykovy univerzity nebo rozhodnutí o udělení výjimky z ustanovení řádu podle čl. 41 studijního a zkušebního řádu Masarykovy univerzity).

Lze tedy shrnout, že i když určitý typ rozhodnutí není v ustanovení § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách výslovně uveden, nejedná se samo o sobě o překážku jeho zakotvení ve vnitřním předpise veřejné vysoké školy, pokud je taková úprava odůvodněná a provedená v mezích zákona. Taková kritéria splňuje i rozhodnutí ve věci přerušení studia, ovšem nikoliv ve formě povolení přerušit studium ve smyslu § 68 odst. 3 písm. c) zákona o vysokých školách, nýbrž jako rozhodnutí o přerušení studia, vydané z iniciativy děkana fakulty, bez předchozí žádosti studenta a k jeho újmě, jak je toto upraveno v čl. 5 odst. 3 studijního a zkušebního řádu. V návaznosti na výše uvedené je ovšem třeba dovodit, že i tato jiná rozhodnutí, která nejsou výslovně obsažena ve výčtu § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, musí obsahovat obdobné náležitosti, které jsou vymezeny v § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, neboť i na tato rozhodnutí se vztahuje výluka podle § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách, a nelze na ně tedy aplikovat příslušná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, obsahující obecnou úpravu náležitostí rozhodnutí správního orgánu. Nezbývá tudíž, než se co do povinných náležitostí rozhodnutí vydávaných v režimu zákona o vysokých školách opřít právě o § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, a to i v případě rozhodnutí zde výslovně neuvedených. Stejně tak soudní přezkum takových rozhodnutí před správními soudy je třeba orientovat na soulad s požadavky tohoto ustanovení, jak ostatně učinil i městský soud v nyní projednávané věci. V závislosti na povaze konkrétního rozhodnutí bude pak zpravidla na místě i ohledně těchto jiných, v § 68 odst. 3 výslovně neuvedených rozhodnutích veřejné vysoké školy připustit jejich přezkum v intencích § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, což se ostatně v nyní projednávané věci také stalo, neboť žalovaná takový přezkum připustila a realizovala a teprve z něj vzešlé rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou.

Nejvyšší správní soud se nemůže ztotožnit s námitkou stěžovatele, že pokud by zákon o vysokých školách umožňoval vydání rozhodnutí o přerušení studia i proti vůli studenta, jednalo by se o intenzivnější zásah do právní sféry adresáta než v případě rozhodnutí o povolení přerušit studium na žádost studenta, které je v § 68 odst. 3 písm. c) zákona výslovně uvedeno. Tato úvaha je sice sama o sobě logická, stěžovatel ovšem opomenul, že veřejná vysoká škola je ze zákona oprávněna porušení povinnosti zaplatit poplatek za delší studium kvalifikovat jako disciplinární delikt ve smyslu § 64 zákona o vysokých školách, podle něhož *„je disciplinárním přestupkem zaviněné porušení povinností stanovených právními předpisy nebo vnitřními předpisy vysoké školy a jejích součástí“*, přičemž § 63 odst. 3 písm. a) téhož zákona ukládá studentovi povinnost hradit poplatky spojené se studiem. Možnosti takového právního hodnocení si je sice stěžovatel vědom, neboť sám uvádí, že posouzení jeho jednání jako disciplinárního přestupku by bylo dostačující, patrně

si ovšem neuvědomuje, že pokud by žalovaná jeho počínání skutečně kvalifikovala jako disciplinární přestupek, byla by podle § 65 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách oprávněna mu uložit podmíněné vyloučení ze studia se stanovením lhůty a podmínek k osvědčení, popř. jej podle písm. c) téhož ustanovení ze studia přímo vyloučit. Pokud by tedy žalovaná namísto postupu podle čl. 5 odst. 3 studijního a zkušebního řádu (přerušení studia stěžovatele do doby, než dlužné poplatky uhradí), na porušení poplatkových povinností stěžovatele reagovala aplikací § 64 a § 65 odst. 1 zákona o vysokých školách a stěžovatele (podmíněně) vyloučila ze studia, jednalo by se o následky pro stěžovatele evidentně méně příznivé a o znatelně intenzivnější zásah do jeho právní sféry. Mimoto nelze přehlédnout, že přerušením studia je zamezováno dalšímu nárůstu dlužné částky, neboť podle § 54 odst. 2 věty první zákona o vysokých školách není osoba v době přerušení studia studentem, a nemůže tedy dojít ani ke vzniku poplatkové povinnosti za dalších započatých šest měsíců studia. Taková forma přerušení studia, jaká byla žalovanou zvolena v čl. 5 odst. 3 studijního a zkušebního řádu, je s ohledem na právě uvedené konsistentní rovněž s pojetím přerušení studia jako dobrodiní poskytovaného vysokou školou v případech, kdy není možné řádně plnit studijní povinnosti, které bylo rozpracováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 As 37/2010 – 78.

V této souvislosti lze dodat, že žalovaná postupovala vůči stěžovateli vstřícně, neboť k vydání rozhodnutí ze dne 24. 2. 2010, kterým bylo jeho studium přerušeno, přistoupil děkan Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze teprve poté, co bylo zaplacení poplatku za delší studium stěžovateli uloženo již potřetí, resp. již za třetí období (dalších) započatých šesti měsíců studia nad rámec standardní doby studia zvětšené o jeden rok. Konkrétně se jednalo o rozhodnutí žalované ze dne 18. 3. 2010, kterým byl vyměřen poplatek za delší studium na dobu od 26. 4. 2010 do 25. 10. 2010, rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2009, kterým byl vyměřen poplatek za delší studium na dobu od 26. 10. 2009 do 25. 4. 2010, a rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2009, kterým byl vyměřen poplatek za delší studium na dobu od 26. 4. 2009 do 25. 10. 2009. Ustanovení čl. 5 odst. 3 studijního a zkušebního řádu přitom umožňovalo děkanovi přerušit stěžovateli studium o poznání dříve, a to po marném uplynutí lhůty 30 dnů podle výzvy ze dne 9. 7. 2009, která byla vydána v návaznosti na rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2009 a doručena stěžovateli dne 25. 7. 2009.

Důvodná není ani námitka stěžovatele, že do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří na základě § 6 odst. 1 písm. l) zákona o vysokých školách toliko stanovení výše poplatku za delší studium, samotné vyměření poplatku je však vysokou školou realizováno z úřední povinnosti a jako přenesený výkon státní správy, jakož i že ani v případě rozhodnutí o přerušení studia proti vůli studenta se nejedná o oblast akademické samosprávy, nýbrž o výkon přenesené státní správy, a veřejná vysoká škola tedy není oprávněna přijmout takovou úpravu bez výslovného zákonného zmocnění. Z ustanovení § 6 zákona o vysokých školách je nepochybné, že agenda poplatků za delší studium náleží do oblasti samosprávy veřejné vysoké školy, když odst. 1 tohoto ustanovení (mimo jiné) stanoví, že *„do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří zejména: e) rozhodování o právech a povinnostech studentů, l) stanovení výše poplatků spojených se studiem.“* Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že na základě tohoto ustanovení by do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy mělo náležet výhradně stanovení výše poplatku za delší

studium, vlastní uložení poplatku a reakce na jeho nezaplacení by však mělo být realizováno jako (přenesený) výkon státní správy. Takové štěpení poplatkové agendy nemá v zákoně oporu a bylo by rovněž nesystémové. Vzhledem k tomu, že vysoká škola je na základě § 6 odst. 1 zákona o vysokých školách v rámci své samosprávné působnosti oprávněna určovat podmínky pro přijetí ke studiu a rozhodovat v přijímacím řízení, jakož i organizovat studium a rozhodovat o právech a povinnostech studentů včetně jejich vyloučení ze studia, bylo by absurdní dovozovat, že poplatková agenda jako taková do samosprávné působnosti vysoké školy nenáleží. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že stanovení výše poplatků spojených se studiem jako zvláště významný aspekt této agendy je v katalogu § 6 odst. 1 pod písm. l) uvedeno výslovně. V rámci rozhodování o poplatcích jako výkonu samosprávy je pak vysoká škola ve svém vnitřním předpise oprávněna stanovit též následky nezaplacení poplatku, v tomto případě autoritativně rozhodnout o přerušení studia stěžovatele do doby, než tento dlužný poplatek za delší studium neuhradí. Z ustanovení § 6 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 68 zákona o vysokých školách přitom vyplývá, že i v případě přerušení studia se jedná o realizaci samosprávné působnosti vysoké školy. Vzhledem k tomu, že zákon je v tomto ohledu jednoznačný, není prostoru pro stěžovatelem navrhovanou volbu toho z více možných výkladů, který je pro něj příznivější.

V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud dodává, že zákon veřejné vysoké škole nijak nebrání provázat aplikaci § 58 odst. 3 s § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách, tedy reagovat na porušení poplatkové povinnosti studenta přerušením jeho studia. Takové řešení je mimoto nejen v souladu se zákonem, ale rovněž je legitimní, pokud veřejná vysoká škola v rámci výkonu své samosprávné působnosti, kam vybírání poplatků za delší studium i přerušení studia náleží, odpovídajícím způsobem reaguje na situaci, kdy student ani přes výzvu k zaplacení dlužný poplatek neuhradí. Nejvyšší správní soud neshledává nic závadného na řešení, které zvolila žalovaná v čl. 5 odst. 3 studijního a zkušebního řádu, tedy přerušení studia i proti vůli studenta s tím, že pokud student poplatek za delší studium zaplatí a požádá o ukončení přerušení studia, děkan této žádosti podle čl. 5 odst. 5 věty druhé studijního a zkušebního řádu vyhoví a rozhodne o ukončení přerušení studia. Toto řešení je ospravedlněno tím spíše, že žalovaná by byla zákonem oprávněna zvolit i řešení pro stěžovatele mnohem méně příznivé, totiž porušení poplatkové povinnosti kvalifikovat jako disciplinární delikt, a za tento stěžovatele (podmíněně) vyloučit ze studia (viz výše).

Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, z čeho stěžovatel dovozuje, že poplatek za delší studium by v případě řešení, které zvolila žalovaná, měl získávat charakter školného. Skutečnost, že veřejná vysoká škola spojí s tím, že student ani přes výzvu poplatek za delší studium neuhradí, následek přerušení jeho studia až do doby řádného zaplacení, nic nemění na využití prostředků na poplatcích vybraných, když tyto jsou podle § 58 odst. 5 zákona o vysokých školách příjmem stipendijního fondu veřejné vysoké školy a mohou být čerpány toliko na výplatu stipendií. Nelze z nich tedy hradit náklady na fungování vysoké školy a vzdělávání studentů, ať již personální, provozní či jiné. Analogie se školným zde tedy není na místě, neboť vyměřením poplatků za delší studium nedochází ke zpoplatnění vysokoškolského studia, a tím ani k porušení čl. 33 odst. 2 Listiny, který mu přiznává atribut bezplatnosti (KUDROVÁ, V. Poplatky za studium nejsou školným. *Universitas: revue Masarykovy univerzity*, 2010, roč. 43, č. 2, s. 21.). Z konstrukce poplatku

za delší studium (vyměření za každých dalších započatých šest měsíců studia, o které student studuje ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok) je zřejmé, že poplatek nemá funkci úhradovou, nýbrž že má funkci sankční a regulační. Jeho úkolem je zajistit vyšší efektivitu vzdělávání, jakož i celkového fungování veřejné vysoké školy (Tamtéž, s. 19.). Mimoto, jak sám stěžovatel správně podotýká, poplatek za delší studium má též úlohu motivační, neboť hrozba jeho uložení má studenty přimět k tomu, aby studovali efektivně a v přiměřené době. Riziko, že neuhrazení poplatku za delší studium povede k přerušení studia, této koncepci poplatku nijak neodporuje, ba naopak ji spíše doplňuje.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že formulace napadeného rozhodnutí, kterým bylo jeho studium přerušeno „do doby vyčerpání maximální doby studia, tj. do 17. 9. 2012“, je nesrozumitelná či vnitřně rozporná. Toto znění výroku rozhodnutí je přizpůsobeno případům, kdy student dlužný poplatek neuhradí ani poté, co je jeho studium přerušeno, a to až do marného uplynutí (v případě stěžovatele desetileté) maximální doby studia. V těchto případech z logiky věci nemůže dojít k ukončení přerušení studia a student v takovém případě ztrácí nárok na opětovný zápis do studia, který mu jinak náleží podle § 54 odst. 2 zákona o vysokých školách a navazujícího čl. 7 odst. 7 studijního a zkušebního řádu. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani námitka, že původní vládní návrh zákona o vysokých školách (2. volební období 1996 – 1998, sněmovní tisk č. 329/0, dostupný z: www.psp.cz) počítal v § 53 odst. 1, jakož i v důvodové zprávě k návrhu zákona s přerušením studia pouze na žádost studenta. Jak ovšem poznamenává i sám stěžovatel, v průběhu legislativního procesu došlo k vypuštění této podmínky a výsledkem je současná úprava § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách, podle něhož jsou pro přerušení studia určující pouze a jen podmínky stanovené studijním a zkušebním řádem, na jejichž základě může být rozhodnutí o přerušení studia v odůvodněných případech a v souladu se zákonem vydáno též proti vůli studenta.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, jakož i rozhodnutí žalované, jež bylo předmětem kasačního řízení (rozhodnutí č. 1) a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. prosince 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu